

Kallioelin- ympäristöt

Kallio tuntuu käden alla lämpimältä. Sen karheaa pintaa täplittävät erilaiset jäkälät ja sammaleet. Jyrkänteen raoissa kasvaa saniaisia ja alusmetsän puusto on lehtipuuvältaista ja ränsistynyttä. Huuhkaja lehahtaa lentoon jyrkänteen kielekkeeltä ja kaartaa metsikön ylle.

Suomen metsissä lähin kallio ei ole koskaan kaukana. Lähempi kallioluonnon tarkastelu osoittaa, että kallioelinympäristöt ovat itse asiassa hyvin erilaisia kallioluontotyyppejä ja niihin liittyviä metsiä: erilaisia avokallioita, puustoisia kallioita, valoisia ja varjoisia jyrkänteitä, jyrkänteiden alusmetsiä, lohkareikkoja ja kivikoita.

Valtaosa suomalaisesta kalliooperästä on karua. Monipuolisimmat sammal-, jäkälä- ja putkilokasvilajistot löytyvät yleensä ravinteikkaiden kalliojyrkänteiden tyveltä. Vain pieni osa kallioistamme on hyvin ravinteikasta kalkkikalliota.

Kallionlakien ja kalliojyrkänteiden alusmetsät ja niiden lajisto eroavat usein muusta ympäröivästä metsästä ja ovat hyviä paikkoja vaalia monimuotoista metsäluontoa.

Metsien käsittely vaikuttaa kallioelinympäristöjen pienilmastoon ja valo-olosuhteisiin, ja sitä myöten kallioille erikoistuneen lajiston mahdollisuuksiin kukoistaa. Puustoiset suojavyöhykkeet turvaavat etenkin varjosiini ja kosteisiin olosuhteisiin sopeutuneita herkkiä kalliolajeja.